

уніфікації матеріально-правових норм із певного питання [2].

Цей метод покликаний розв'язувати проблеми, які виникають у зовнішньоекономічних відносинах. Їх вирішення здійснюється різними способами. Наприклад, через застосування уніфікованих матеріально-правових норм міжнародних договорів чи звичаїв; “переборення” колізії, тобто тимчасове її подолання стосовно конкретних випадків правозастосовчої діяльності, яка може виявлятися в офіційному чи неофіційному тлумаченні права. Але найчастіше для вирішення колізійної проблеми застосовують саме колізійні норми, тобто норми права (національного чи міжнародного), що визначають законодавство тієї правової системи, яке необхідно застосувати до певного відношення. Тому метод, за допомогою якого врегульовуються колізії через застосування колізійних норм, і отримав назву колізійного.

Ідея надання сторонам зовнішньоторговельного договору свободи вибору права, що підлягає застосуванню до цього договору, не є новою (заввичай виникнення концепції автономії волі пов'язують з працями французького юриста Ш.Дюмулена (XVI ст.), який, зокрема, зазначав, що воля сторін щодо вибору застосовуваного права може бути не тільки чітко висловленою, але й такою, яка випливає з обставин справи [3, с. 66].

Інститут автономії волі, щодо природи та функцій якого у доктрині висловлюються досить неоднозначні погляди, отримав закріплення в усіх сучасних кодифікаціях міжнародного приватного права, причому сфера його застосування дедалі поширюється, що обумовлено практичною необхідністю лібералізації колізійного регулювання, встановлення гнучких колізійних прив'язок, підпорядкування правовідносин тому правопорядку, застосування якого відповідає намірам сторін угоди.

Список використаних джерел:

1. Кисіль В. І. Право, що застосовується до зовнішньоторговельних договорів: тенденції розвитку законодавчого регулювання // Юридичний журнал. — 2004. — №2. — <http://justinian.com.ua/article.php?id=1020/>.
2. Міжнародне приватне право: Навч. посібник / За ред. В. М. Гайворонського, В. П. Жушмана - К.: Юрінком Інтер, 2007. — 368 с.
3. Kalensky P. Trends of Private International Law. — Prague, 1971. — P. 66-67.

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ РОЗРАХУНКІВ У ЗОБОВ'ЯЗАЛЬНИХ ПРАВОВІДНОСИНАХ

Патентна Наталія Степанівна, студент навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ
магістрант 2-го курсу ННПП НАВС

Науковий керівник: викладач кафедри цивільно-правових дисциплін наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ *Коваленко І.А.*

Розрахункові відносини в Україні так як і національна економіка України знаходиться на етапі становлення. Саме тому, як раз зараз

необхідно задати правильні основи розрахункових відносин, вибрати правильні шляхи їх розвитку і привести у відповідність до нових умов розвитку і життя нормативно-правову базу.

В умовах ринкового господарювання, виникнення підприємств різних форм власності в здійсненні розрахунків усунуло зайву централізацію, регламентацію, уніфіковано порядок їх здійснення. Однак, здійснюючи розрахунки, як підприємства, так і кредитні установи зобов'язані суворо дотримуватись чинних законодавчих актів, банківських правил, сприяти прискоренню платежів та зміцненню розрахункової дисципліни.

В сучасних умовах гроші є невід'ємним атрибутом господарського життя. Тому всі угоди, які пов'язані з поставкою матеріальних цінностей і наданням послуг, завершуються грошовими розрахунками. Останні можуть приймати, як готівкову, так і безготівкову форму розрахунку.

Організація грошових розрахунків з використанням безготівкових грошей є більш переважливою, на відміну від розрахунків із застосуванням готівкових грошей, оскільки в першому випадку досягається значна економія на "издержках обращения".

Широкому застосуванню безготівкових розрахунків сприяє розгалужена гілка банків, а також зацікавленість держави в їх розвитку.

Таким чином безготівкові розрахунки - це грошові розрахунки шляхом запису по рахункам в банках, коли гроші списуються з рахунку платника і зараховуються на рахунок отримувача. Безготівкові розрахунки в господарстві організовані по визначеній системі, під якою розуміють сукупність принципів організації безготівкових розрахунків, вимог, що застосовуються до їх організації, визначених певними умовами господарювання, а також форм і способів розрахунків і пов'язаного з ними обігу документів. [3]

Безготівкові розрахунки - розрахунки, що проводяться без готівки, тобто в сфері безготівкового грошового обігу [1]. Безготівкові розрахунки здійснюються за двома грошовими потоками. Це по-перше, надходження грошових коштів на рахунок; по-друге, витрачання коштів з рахунку.

У сучасних умовах використовуються такі основні форми безготівкових розрахунків: платіжне доручення; платіжні вимоги – доручення; чеки; акредитив; платіжні вимоги; векселя; інкасові доручення (розпорядження).

Форми безготівкових розрахунків розрізняють залежно від характеру і змісту відповідних розрахункових документів. [2]

Народногосподарське значення безготівкових розрахунків полягає у прискоренні обігу грошових і фінансових коштів, забезпеченні в максимальному короткій час грошової компенсації виробникам-власникам поставленої продукції, виконаних робіт і наданих послуг.

Щодо нормативної бази, яка регламентує розрахункові відносини, то слід зазначити, що вона не є досить розгалуженою. Це в першу чергу Закон України «Про підприємства в Україні»; Закон України «Про банки і

банківську діяльність»; Інструкції Національного Банку України «Про безготівкові розрахунки в господарському обороті України», «Про порядок ведення касових операцій у народному господарстві України», «Про організацію роботи з готівкового обігу установами банків України» тощо. Питання розрахунків регламентується окремими листами Національного Банку України та низкою інших нормативно-правових актів.

Я вважаю, що законодавство у даній сфері потребує більшої деталізації, точності та регулярного оновлення.

Отже, питання розрахункових документів, є досить актуальним на сьогоднішній час. Воно є дуже важливим для розвитку національної економіки, і потребує більш чіткої законодавчої регламентації. На мою думку в законодавстві треба більше уваги приділяти таким формам безготівкових розрахунків як чеки, акредитиви і векселі, не оминаючи при цьому і готівкові розрахунки.

Стабільність фінансової системи України і національної економіки безпосередньо пов'язана зі стабільністю розрахункової системи, тобто з наявністю надійного механізму платежів, що дозволяють безперебійно здійснювати розрахункові операції.

Список використаної літератури:

1. Господарський Кодекс України // Відомості Верховної Ради. – 2003. - №18. – ст. 144.
2. Пивіський Кодекс України – К : Пікола 2003 – 384 с
3. Закон України "Про банки і банківську діяльність" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2001, N 5-6, ст.30) .

СУБ'ЄКТНИЙ СКЛАД ВИКОНАННЯ ЗВОРОТНОГО ЗОБОВ'ЯЗАННЯ

Куріньовська Людмила Анатоліївна, здобувач кафедри цивільного права і процесу Національної академії внутрішніх справ

Відносно суб'єктного складу виконання зворотних зобов'язань то слід зазначити, що визначальною ознакою, що характеризує суб'єктів зворотного зобов'язання, які відповідно до ч. 1 ст. 510 ЦК України слід іменувати сторонами між якими обов'язково існує правовий зв'язок, на основі власне якого, ми можемо встановити прив'язку сторін до конкретного зворотного зобов'язання.

Цей правовий зв'язок полягає в обов'язку боржника вчинити на користь кредитора певну дію(відшкодувати вартість всього (гроші інше майно), що було передано кредитором під час виконання обов'язку в основному зобов'язанні).

Тому, слід погодитися з думкою О.В. Дзери, що коли говорять про суб'єктів виконання зобов'язання, в багатьох випадках мають на увазі саме кредитора і боржника, між якими зазвичай відбувається реалізація прав та виконання обов'язків, що випливають із зобов'язання[1, с. 661].

Т.В. Боднар визначаючи суб'єктів виконання зобов'язання зазначав,